

A növények a hótakaró alatt belülről növekszenek

„A vetéseket hótakaró borította,
a növények nem látszódtak ki
alóla. A gazda, a föld
tulajdonosa, örömmel mondta:
»Most belülről növekszenek.«
Eszembe jutottál, a kényszerű
tétlenséged. Növekszel te is a
bensődben?” (Út, 294)

2020.04.17.

Jó, ha emlékeztetjük magunkat arra, hogy számíthatunk az Úr kegyelmére ahhoz, hogy ilyen bizonytalan helyzetben is szentté tudjunk válni. Segítsünk egymásnak abban, hogy realisták legyünk, tudva, hogy ha kényszerűségből csökken a külső tevékenységünk, akkor lehetőségünk lesz arra, hogy belülről növekedjünk” – írta az Opus Dei prelátusa, Fernando Ocáriz lelkipásztori levelében a koronavírus okozta válság kapcsán március 14-én.

Szent Josemaría példája különleges segítség lehet számunkra a járvány heteiben, hiszen ő is átélt hasonló nehézségeket. A külső körülmények ugyan akkoriban mások voltak – a spanyol polgárháború (1936–1939) –, de az elszigeteltséget, a szabadság hiányát és a jövőt illető bizonytalanságot ő is átélte. Mindehhez azonban még éhség és nélkülözés is társult, nem is beszélve a felelősség terhéről, amelyet az

Opus Deihez korábban csatlakozott fiatalok iránt érzett. Ráadásul a vallásüldözés miatt papként is állandó veszélyben volt, ezért kénytelen volt legalább félig-meddig biztonságos helyeken elrejtőzni. Nem volt könnyű.

E zűrzavar közepette öt hónapig – 1937 áprilisától augusztus végéig – élt menekültként Madridban a hondurasi konzulátuson, amely némi védelmet nyújtott az üldöztetés ellen. A konzulátus időnként akár 100 menedékkérőt is befogadott, akiknek igen kevés helyen kellett meghúzniuk magukat a kétszintes épületben. Az akkor 18 éves testvérével, Santiagóval és négy egyetemistával, akik már az Opus Deihez tartoztak, a földszinten kaptak helyet. Kezdetben több hetet töltöttek ott egy nagyobb helyiségben. Ott Szent Josemaría nagyon kora reggel – miközben a többiek még aludtak – elmélkedést

tartott nekik, hogy megerősítse őket az Istennel való kapcsolatukban. Éjjel az étkezőasztal alatt aludtak.

Május elején egy másik kis helyiségben helyezték el őket, ahol nem volt bútor, és korábban valószínűleg szén tárolására szolgált. Ők hatan egy 9–10 m²-es térbe voltak összezárva, mégis bizonyos függetlenséget élveztek. Boldog Álvaro del Portillo volt az egyikük. Ő vázlatosan lejegyezte, hogyan éltek ezekben a hetekben. Alvás közben a lehető legjobban kihasználták a kicsi helyet, napközben pedig feltekerték az alvásra használt szőnyeget, hogy rendet tudjanak tartani.

Feszült, nehéz volt az életük azoknak a férfiaknak, nőknek és gyermekeknek, akik menekültként éltek a konzulátuson. Alig volt étel vagy ágy, vékony matracokon aludtak, és egy fürdőszoba jutott mindannyiukra. Az egyetlen

kimozdulási lehetőség az öt hónap alatt a ház előcsarnokában vagy a folyosón tett séta és a többi, ott rekedt emberrel történő beszélgetés jelentette. Bizonytalanság, félelemre, apátiára, viszályra és haragra hajlamos helyzet alakult ki. „Végül szinte minden menekült csak két kényszeres érzést ismert: az éhséget és a félelmet.”^[1]

Nem így azok, akik nem abban a szobában éltek, ahol a 35 éves Escrivá és társai. „Suttogóknak” hívták őket: mert ebből a szobából sem veszekedés, sem hangos szó nem hallatszott ki, hanem nyugodt, békés és derűs hangulat uralkodott. A „szobát” Szent Josemaría emberi és természetfeletti nagysága hatotta át.^[2] A pap jelenléte jótékony volt, és széles körben nyugalmat árasztott. A vele folytatott beszélgetés megnyugtatta, hittel töltötte el és mintegy balzsamként ápolta mindazok szívét, akik vele voltak.

Emberi szempontból nézve a háború pusztító következményei között éltek itt, de ők égi ajándéknak érezték. Az alapító egyik szobatársa így fogalmazott: „Néha arra vágytunk, hogy ez a helyzet soha ne érjen véget! Kaphattunk volna bármi jobbat a szoba egyik sarkának fényénél és melegénél? Ez a külső körülmények között abszurd reakciónk a mi szempontunkból mégis logikus volt, amiatt a belső béke és szerencse miatt, amelyet napról napra osztályrészünk volt.”

A fényképen szent Josemaría Escrivá és Boldog Álvaro el Portillo látható a polgárháború alatt.

Az alapító kezdettől fogva figyelmet fordított védeneci napi időbeosztására és az idő észszerű eltöltésére. Ez éles ellentétben állt a többiek életével a konzulátuson: a levertség mély apátiába taszította az embereket, ebben a helyzetben nem

volt erejük jól használni az időt. Az órái elviselhetetlenül lassan teltek, eluralkodott rajtuk a fáradtság és üresség. Veszekedések, panaszok, vádaskodások váltogatták egymást [...]. A tudatuk elhomályosult, csak a saját gondjaik foglalkoztatták őket [...], és egyesek valóban elvesztették a fejüket.^[3]

Az élet a kis szobában azonban mindig békésen telt. A napi rutin jól szabályozott volt: korán keltek, és egy előre meghatározott beosztás szerint használták a fürdőszobát. Aztán Szent Josemaría a körülmények ellenére elmélkedést és szentmisét tartott. „Az elmélkedések központi témája mindig Jézus Krisztus volt: hogyan tudok szorosabb kapcsolatba lépni vele, hogyan tudom jobban megélni az iránta érzett szeretetet, hogy több örömet szerezzek neki? Escrivá ragaszkodott ahhoz, hogy nagy bizalommal és kitartással

imádkozzanak, tudva, hogy Isten mindig válaszol az imára”.^[4]

A reggeli egy csésze tea volt. Utána mindenkinek megvolt a maga konkrét munkaterve a délelőttre.

„Délelőtt a helyiséget tanteremmé alakították, ahol idegen nyelveket tanultak és gyakoroltak.” Boldog Álvaro például ebben az időben kezdett el japánul és németül tanulni.^[5] Álvaro püspök ausztriai és németországi lelkipásztori útjain egészen idős koráig gyakran használta azt a német szókincset, amelyet akkoriban tanult meg. Az alapító maga intézte kiterjedt levelezését a kényszerű leállás alatt. Naponta humoros helyzetrajzokat, üzeneteket, utasításokat, lelki és a mindennapi élethez gyakorlati tanácsokat küldött a vele kapcsolatban állóknak.”^[6]

Ebédre némi kenyér és rizsleves volt, néha kevés lencsével dúsítva.

Délután egy ideig együtt ültek, beszélgettek, vidám történeteket meséltek, viccelődtek... Az alapító belső energiája és humora mindenkit megfertőzött, úgyhogy a közelében nem volt helye nyugtalanságnak vagy pesszimizmusnak. A kis szobát „kutyaólnak”, a folyosót, amelyen a nap folyamán gyakran áthaladt, „tücsökketrecnek” nevezte. „A társasága annyira magával ragadó volt – még ilyen sanyarú körülmények között is –, hogy a Mű egyik tagja spontán módon így összegezte azt, amit mindenki gondolt: »Ez nem tarthat így sokáig, ahhoz túl szép!«»^[7]

„Élete mélyen összefonódott Jézus Krisztussal, és néhány elmélkedése alapján arra lehet következtetni, hogy misztikus élményei is voltak. Szent Josemaría elmélkedéseiben gyakran beszélt egyes szám első személyben, és azt tanácsolta nekünk: *Beszélgünk vele, ahogyan a*

legjobb barátunkkal, teljes bizalommal és szívéllyességgel, mint a testvérek és a gyerekek: Jézus, látni Téged! Beszélni Veled! Tekintetedben élni, elmerülve hihetetlen szépségében, és soha-soha nem elveszítve figyelmedet! Ó, Krisztus, ki tudna úgy látni téged, hogy nem érinti meg a szereteted, nem merül el benne, és nem hordozza ezt a szeretetet...”^[8]

A nehézségek ellenére nem mondott le a szokásos bűnbánati gyakorlatokról, és étkezéskor diszkréten átadta részét a fiataloknak, megbocsátott és megbocsátani tanított. A konzul unokaöccse ezt így látta:

„Természetesen nagyon aggódott, de a helyzet magaslatán állt. A felelősök iránti gyűlölet vagy harag hangjai soha nem hagyták el az ajkát. Bántották a történetek, de nem csak emberi okokból. Amikor egy katonai győzelmet ünnepeltünk, akkor Josemaría atya csendben maradt”.

[1]Vazquez de Prada, A., Eine Biographie: Die frühen Jahre, Köln, Adamas, 2001, (német, 1. kötet, 81. oldal)

[2]uo. 87. oldal

[3]uo. 81. oldal

[4]González Gullón, J. L., Escondidos. El Opus Dei en la zona republicana durante la Guerra Civil española (1936-1939), Ediciones Rialp 2018, (spanyol, 6. oldal)

[5]Vazquez de Prada, 96. oldal

[6]uo. 88. oldal

[7]uo. 99. oldal

[8]González Gullón, 6. oldal

[9]Vazquez de Prada, 88. oldal

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-novenyek-a-hotakaro-
alatt-belulrol-novekszenek/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-novenyek-a-hotakaro-
alatt-belulrol-novekszenek/)
(2026.04.10.)